

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

VI. Ex Judicum libro aliquot manarunt Graecorum, aliarumque Gentium fabulae ac ritus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

captivitatem hanc contigisse antequam Israëlitis Reges Deus præficeret. Hæc enim verba ad præcedentia pertinere, cum Septuaginta Senibus & Vulgato Interprete existimamus. Atqui & infelix illud prælium, & Regum creatio, evenerunt Samuelis temporibus, & à Samuele scribi potuerunt.

IV. Alterum argumentum est Theodoret, qui recentem Libri hujus confectio- nem esse opinatur, quod mentio in eo fiat Jerusalem, cui nomen id inditum putat posteriori ævo. Eodem telo peti poterat & libri Josuæ dignitas, in quo urbem hanc nomine eodem sæpe affectam reperies. Certum est hanc ipsam esse civitatem, quæ prius nominabatur Salem, & in qua Melchisedeci regia fuit. Nam Psaltes ait, juxta Ebraicum exemplar: *Et factus est בשלם in Salem locus ejus, & habitatio ejus in Sion.* Proxima utriusque vallis regia; hæc in decimo quarto Genesios, illa decimo octavo capite secundi Samuelis memorata. Sita utraque est in via quæ à convalle Mambre, in qua habitabat Abraham, recta Hobam ducit, ad quam usque idem Reges quinque persecutus est. Certum quoque est factam dictionem Jerusalem ex vocibus ירושלה & Salem; sumto priore hoc vocabulo ex nomine quod Moriaë monti, qui in eodem loco situs erat, fecit Abraham, cum dixisset: *יהוה יראם Dominus videbit.* Quandonam vero hæc duæ dictiones in unam conflatae sunt, ac Jerusalem primum dici cepta sit hæc civitas, obscurum est & incertum. Ego quidem probabiliter dici posse censeo, Israelitas, ipsumque Josuam, postquam vicina loca infederunt memores Abrahamici dicti, & impositi loco nominis, novum nomen urbi fixisse ex veteri hoc Salem, quod à Jebusæis finitimi que gentibus habebat, & altero ירושלה, quod ab Abrahamo habuerat. His autem recentior fuit libri Josuæ, & libri Judicum lucubratio: unde irritum est, quod inde telum cuditur.

Secundum argumentum.
Theod. inter. 2. in Judic.

Psalm. 75. 3.

Gen. 14. 17.
2. Sam. 12. 12.

Gen. 22. 9, 14.

V. Perstringenda interim Disputatoris Theologo-Politici levitas, qui cum capite tractatus sui octavo hæc scripserit: *Librum iudicum neminem sanae mentis sibi persuadere credo ab ipsis iudicibus esse scriptum: epilogus enim totius historiae, qui habetur cap. 2. clare ostendit eum totum ab uno solo Historico scriptum fuisse: capite tamen sequenti ex variis Historicis decerptum esse affirmat: Quis enim, inquit, non videt in cap. 2. iudicum ex vers. 6. novum Historicum afferri (qui res à osue gestas etiam scripserat) ejusque verba simpliciter describi. Nam postquam Historicus noster in ultimo capite Josuæ narravit quod ipse mortem obierit, quodque sepultus fuerit, & in primo hujus Libri narrare ea promiserit, quæ post eisdem mortem contigerunt; qua ratione, si solum sua historiae sequi volebat, potuisset annexere superioribus, quæ hic de ipso Josuæ narrare incipit? Ergo in eodem capite causam reperit homo perspicax, cur ab uno Historico & à pluribus scriptum hunc Librum opinaretur: quod ejus acumine dignum est. Attendisset primo capite Gentes recenseri, quæ inter Israelitas manserunt incolumes, & sedibus suis moveri non potuerunt; capite vero sequenti causas afferri, quamobrem eas Deus adversus populi sui vim tutatus sit, peccata nempe post excessum Josuæ & sub Judicum imperio ab Israelitis identidem admitta, quibus comprobandis rem arcessi à capite, à rebus nempe quæ *אנא-עושיאן* Josuæ proxime confectæ sunt; verba autem illic è calce libri Josuæ repetita, indicio esse tum calcem hanc, tum librum Judicum, ab eadem manu esse profecta, atque priora hæc capita duo ad pleniorum sequentium intellectum viam munire.*

Tertium argumentum.

Jos. 24. 29, 30.
Ibid.

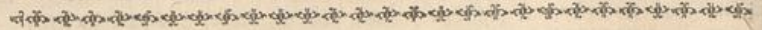
VI. Sed & fabulis aliquot comminiscendis ansam præbuit iste Liber. Fatalis ille Nisi Megarensium regis capillus, unde regni fortuna pendebar, quo demesso à Scylla amore perdita puella præfens exitum Niso & Megaræ conflatum est, nonne ad ipsam Samsonis casariam expressus est, quæ à Dalila meretrice refecta maximum infortunium Samsoni peperit? Casum ab eo Thamnatum eunte leonem leo Nemeæus ab Hercule interfectus refert; Dalilam, Omphale; columnas duas Gazææ domus, Columnæ Gaditanæ, quæ Herculi meta itinerum fuerunt, ut illæ Samsoni vitæ terminus. Uterque demum interitu voluntario perit. Atque ita Josuæ & Samsonis gesta uni Herculi Fabulatores accommodarunt, uti sæpe ab ilis fieri solere observatum est. Jephthæ sacrificans filiam Deo, adumbratur Agamemnone Iphigeniam Dianæ immolante: adumbratur & Idomeneo, qui tempestatibus jactatus cum Neptuno sacrificaturum se pollicitus esset quidquid sibi primum ad litus appellenti obvium foret, navi egressus incidit in filium, quem & ex voto macrare coactus est. Samgar sexcentos Philistæos interficiens *בטרטר הכקר*, stimulo bovis, Lycurgo exprimitur Bacchas *βουκάλος* in Syria insectante, qualis ab Homero & Nonno pingitur. Ex Lunularum gestandarum more, quem Gedeonis temporibus usurpabant Madianitarum Reges, ut ex libri Judicum octavo capite discimus, Brachmanes Esuvaræ caput Lunula insignire solent. Eodem uti ornamento consueverunt Arabes, gens Lunæ cultui à vetustissimis temporibus dedita, & ab Arabibus ad Turcas propagata est hæc religio. Madianitas dixi Lunulas gestasse; nam quod reddit Vulgatus Interpres hoc

Ex iudicum libro aliquot manarunt
Gyrorum, aliarumque Centium fabula ac ritus.

Hom. Iliad. 2.
Nonn. Dion. 10.
Jud. 8. 21, 26.

loco quem dixi, *bullas*, & *ornamenta*, Ebraice dicitur שררונים, quod *Lunulas* sonat; Septuaginta reddunt *μυλωνος*; Hierombalum sive Gedeonem Sanchoniathonis æqualem fuisse diximus supra; Sanchoniathonem autem Trojanum bellum multis præcessisse annis, & ad Mosis ævum proxime accessisse constat ex certissimis Phœnicum Annalibus. Denique Hierombali istius sive Gedeonis, ipsiusque filii Abimelechi meminerunt libri Samuelis. Hæc eo refero, ut tum Libri hujus, tum & rerum de quibus Libro hoc agitur vetustas appareat; ne qua possit de ea oriri dubitatio, si mysterii aliquid Noyi Testamenti adumbrationem huic inesse Volumini quispiam pertendat.

1. Sam. 12. 11.
& 2. Sam. 21. 21.

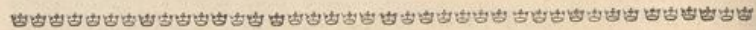
DE LIBRO RUTH.

Liber Ruth,
pars & velut
appendix li-
bri Judicum.
Euleb. H. It.
libr. 6. cap. 25.

August. libr. 2.
De doct.
Christi, cap. 8.

Doroth. Syn.
De vit. & mort.
Prophet.
Thalmod. in
Baba batra,
cap. 1.

LIBRUM Ruth partem esse & velut appendicem Libri Judicum, Ebraeorum sententia est. Sic Origenes apud Eusebium: *Κερωι, Ρουθ παρ' αυτου εν ιβι. Σωφρη. Judices, Ruth, apud ipsos (Ebraeos) uno libro continentur. Sophetim.* Hieronymus in Prologo Galeato: *Subiexunt (Ebraei) Judicum Librum, & in eundem compingunt Ruth. Prætereo alios, Hilarium, Epiphanium, Johannem Damascenum. Rationem subjicit Hieronymus, Quia in diebus Judicum facta ejus narratur historia. Verro; nam & id indicat Libri initium. Cum igitur Augustinus, alique ipsum affectati, dixerunt Librum Judicum exordium esse Librorum Samuelis, sic intelligito, historiam hoc Libro expositam, cum iis quæ continent Samuelis libri sponte sua connexam esse: nam historia Ruth velut aditus quidam est ad historiam Davidis, cum Liber ipse libri Judicum sit portio. Quod cum ita sit, par esse debuit, uti reipsa est, de Libri utriusque Judicum & Ruth Auctore fluctuatio Interpretum, & ad eisdem ab iis Scriptores referri, ad Esdram videlicet à plerisque, ad Ezechiam à quibusdam, ad Scribas Tabernaculi à Dorotheo, ad Samuelem à Thalmudistis, compluribusque aliis, ad quos libenter accedimus. De ætate item utriusque paria sentiamus, consterque saltem genuinum esse juxta nostra Principia, cum ignorabilis sit Auctoris & temporis, uti vulgo esse fertur.*

DE LIBRIS SAMUELIS.

I. *Disputatur de Auctore Librorum Samuelis. Varia opiniones proponuntur.* II. *Partim Samueli, partim Nathani & Gado Prophetis adscribuntur.* III. *Probatum eorum antiquitas.* IV. *Refelluntur argumenta Adversariorum. Primum argumentum.* V. *Secundum argumentum.* VI. *Tertium argumentum.* VII. *Quartum argumentum.* VIII. *Quintum argumentum.* IX. *Sextum argumentum.* X. *Ex Libris Samuelis quidam manant Græcorum ritus & fabule.*

Disputatur de
Auctore li-
brorum Sa-
muelis. Va-
ria opiniones
proponuntur.
1. Sam. 9. 9.
Grot. Pref. in
Libr. Sam.

Partim Sa-
mueli, partim
Nathani &
Gado Pro-
phetis adscri-
buntur.
Thalmod. Bab.
batr. cap. 1.
Ibid. Or. 16. ca.
2. Par. 29. 29.

LIBRORUM quoque Samuelis dubia est ætas & controversus Auctor. Quidam post Samuelis tempora lucubrationem eorum rejiciunt, propter hanc clausulam capitis noni Libri prioris: *Olim in Israël sic loquebatur unusquisque vadens consulere Deum: Venite, & camus ad Videmem. Qui enim Propheta dicitur hodie, vocabatur olim Videns.* Scribit Grotius Ebraeorum eruditissimis auctorem credi Jeremiam Prophetam Librorum quatuor Regum: causam affert ipse non satis probabilem, similitudinem sermonis, quæ vix apparet. At Libros duntaxat Regum tertium & quartum Jeremiæ adscribunt Thalmudistæ in Babæ batræ primo capite.

II. Librorum vero Samuelis viginti quatuor priora capita à Samuele ipso fuisse scripta; reliqua, quibus res post Samuelis obitum gestæ narrantur, à Nathane & Gado Prophetis, sentiunt iidem Thalmudistæ; sic & R. Moses Kimchi; sic Isidorus; nisi quod posteriora ad calcem usque operis à Davide vult fuisse scripta; quo argumento, nullus scio. Mihi quidem Ebraeorum sententia reliquis videtur anteferenda, utpote quæ his nitatur verbis Paralipomenon: *Gesta autem David regis priora & novissima, scripta sunt in libro Samuelis Videntis; & in libro Nathan Propheta, atque in volumine Gad Videntis.* Nec dissentit à nobis Theodoretus, cum ait singulos Prophetas suorum temporum historias scribere consueffe, atque ex his scriptis Libros Re-